

“Decàleg” de referència:

- a) No mentir és essencial; si no tenim una resposta concreta, no hem de tenir por de reconèixer-ho
- b) No hem de parlar més enllà del nivell de comprensió de l’infant
- c) Hem de parlar de la mort abans que l’infant es vegi emocionalment vinculat a una situació de dol. Hi ha moltes situacions que ho permeten: el canari... que va morir fa uns dies; la visita a una església de poble on hi ha un cementiri; una flor que es marceix; un conte; . . .
- d) No hem de vincular la mort a una contrarietat o dificultat, ni a una malaltia lleu i passatgera. Hem d’explicar als infants què produeix la mort.
- e) Hem d’emprar la paraula mort i eliminar eufemismes (se n’ha anat de viatge, està dormint,...)
- f) Hem de donar l’oportunitat a l’infant de parlar de la persona morta i respectar el seu dolor emocional
- g) S’ha de reforçar la irreversibilitat de la mort i no donar peu a falses expectatives de retorn
- h) Hem d’avisar al tutor/a, psicòleg/a o professor/a, si l’infant és a l’escola, en cas que li haguem de comunicar la mort d’algú que ell estima.
- i) Hem d’afavorir que els companys li puguin oferir consol, en lloc “d’intentar distreure’l”
- j) Mai no hem d’amargar el nostre propi dolor, no tancar-nos per plorat d’amagat. És bo mostrar que els adults

**també som vulnerables i que volem compartir la seva
tristesa.**